

**"LO QUE PUEDE APRENDER CASTILLA
DE LA ACTUAL POESIA CATALANA"**

Amb aquest títol tant sugestiu, donà una Conferència a l'Ateneo de Valladolid, l'il·lustre crític castellà D. Miquel d'Unamuno.

Les ressenyes que hem pogut llegir-ne són molt superficials i no ens permeten formar opinió respecte aquest nou tribut que a Catalunya dedica el Sr. Unamuno. Per altra part ens escriuen de Valladolid que dintre poc serà publicada íntegra aquella conferència i preferim aplaçar la nostra modestíssima crítica, que a son temps oferirém al nostres lectors.

Avui ens complavem en fer constar la nova, perquè és altament significatiu per a Catalunya el que una de les primeres figures de la literatura castellana, parli de la nostra literatura en el sentit en que ho feu D. Miquel d'Unamuno en l'Ateneo de Valladolid.

ADAPTACIONS

PER

JOSEP MARIA GARGANTA

A UN AMIC

Enviant-li algunes botelles a canvi de dos paons.
(De Giovanni B. Clementi.)

Sospesa d'una toria de sarment,
silenciosa mor la meua lira
al bes del sol i l'aire, i no sospira
sino quan la remou l'halè del vent.

La Musa, generosa amb el jovent,
a l'home decaigut ja res inspira;
son Parnàs, és el camp on s'hi respira,
i sa Musa una copa transparent.

Avui el dó que desvetllava un dia
mon estre juvenil, no bastaria
per renovar en mí el foc apagat;

en vá el paó desplegarà les ales;
en lloc de cantà, amic, les seves gales
bevem ambdós per la nostra amistat.

NO DIGUIS...

(De Nadson.)

No diguis qu' es morta la persona aimada,
perque encara viu:
quan ja no flameja la llar apagada,
hi resta caliu.

Si unes mans de lliri desfullen la rosa,
encara fa olor:
les cordes trencades de l'arpa amorosa,
exhalen un plor.

SONET

(De Félix Arvers.)

Jo havia somiat—¿quí és que no somia?—
la vida de família, on el cor agitat
troba, com un pelegrí al acabar sa via,
un últim jorn de calma i de serenitat.

Una esposa modesta, per dolça companyia,
dos tendres infants, jugant al seu costat,
i en els vespres d'estiu, la gaia parlaria
d'un cercle reduït d'amics del meu veïnat.

Jo deixava l'amor per l'edat ardorosa,
i volia una amiga, confident carinyosa,
en qui esplaïar el cor en hores de pesar;

i el cel, oïnt mos vots, me feu major ventura:
amb el temps, l'amistat tornà més dolça i pura,
i, quan no l'esperava, l'amor vingué a ma llar.

A CASSANDRA

(De P. de Ronsard.)

Vina, veurem si la rosa,
poncella al matí desclosa
al primer bes de la llum,
ha perdut a la vesprada
sa fina vesta emporpada
i son delitós perfum.

Mira, veus, gentil minyona,
com en una breu estona
la roja flor s'ha marcit?
Implacable es la natura,
quan tan bella flor no dura
més que de l'alba a la nit.

Pren exemple, bella amiga,
i ans la teua edat no siga
veïna a maturitat,
cull la teua juvenesa,
qu'algún dia la vellesa
ensombrirà ta beutat.

LA NOBLESA DEL POETA

(Del Comte de Vigny.)

Si 't sentes orgullós, quan m'anomena el poble,
que de mos llibres sols neixi ta vanitat,
car jo he posat damunt de l'elm daurat del noble
una ploma d'acer, no exempta de beutat.
Jo he fet il·lustre un nom que m'han tramès sens
[gloria;
que sigui antic, què importa? no'n quedarà me-
[moria,
sinó desde aquell jorn que jo l'hauré portat.

Entrant al vell fossar, en hores taciturnes,
he comptat mos passats, llegint el seu destí,
he obert sos pergamins, he examinat llurs
[urnes
on cada sobirà son segell imprimí.
Sols una lugor feble m'ha dat llur sepultura.
Es en vá que per avis me'ls dongui la natura,
si escric la seva historia descendirà de mí.